

Dezvoltare rurală și fonduri europene Rolul administrației publice

Evoluțiile recente în sistemul de finanțare europeană prin Politica Agricolă Comuna (PAC) confirmă două tendințe majore, care au putut fi observate chiar din primii ani ai deceniului trecut:

- *orientarea predominantă către finanțarea programelor de dezvoltare a spațiului rural* (până acum aproximativ un deceniu, prioritatea era acordată finanțării agriculturii prin plăți directe pentru fermieri și subvenții) și
- *creșterea complementarității finanțării agriculturii și a spațiului rural cu finanțarea prin alte politici (în special cea regională)*, cu scopul esențial de a promova un proces general de coeziune economică, socială și teritorială.

Semnificația majoră a acestui nou context de finanțare este ca, prin bugetul comunitar, **comunitățile rurale pot primi în prezent bani pentru a-și susține strategii de dezvoltare**, scop în care finanțările prin programe specifice mediului rural pot fi corelate cu programe de finanțare prin politica regională, politica de mediu, politica de întreprindere, politica în domeniul educației, etc.

Pentru a beneficia eficient de sistemul intervențiilor comunitare, **problema majoră pentru comunitățile rurale** românești este legată de:

- *identificarea diferitelor oportunități de finanțare;*
- *elaborarea unui portofoliu de proiecte adecvat propriilor opțiuni de dezvoltare;*
- *găsirea surselor de co-finanțare.*

Aparent nu foarte complicat, *un astfel de demers este condiționat esențial de elaborarea unei strategii de dezvoltare durabilă, dezvoltarea resursei umane și promovarea de parteneriate public – privat* pe arii tematice prioritare de interes comun, de preferat în asociere cu administrații teritoriale învecinate.

Având în vedere complexitatea unei astfel de abordări și ținând cont de situația particulară a ruralului românesc (infrastructura economică și socială deficitară, proprietate fragmentată, cu predominanța fermelor de semi-subsistență; fragilitate structurală, în multe cazuri chiar monoproducție; calitate slabă a antreprenoriatului și lipsa surselor de investiții, calitate slabă a serviciilor și nivelul redus de educație și formare profesională a forței de muncă; rigiditate la schimbare și elasticitate redusă a ofertei), rezultă că **rolul motor în dezvoltarea rurală și în valorificarea oportunităților oferite de contextul european trebuie să revină administrației publice.**

Bazându-ne pe aceste considerente, având acces la informație nelimitată și o viziune concretă a mentalității dezvoltării afacerilor din ziua de astăzi avem competența elaborării unei strategii de dezvoltare rurală care să se muleze pe posibilitățile, aspirațiile și direcțiile pe care dumneavoastră vă axați.

Aspectele de conținut ale strategiei de dezvoltare sunt structurate astfel:

1. Prezentare etnografică a localității pentru care se eliberează strategia.

Este o parte introductivă care plasează localitatea într-un cadru zonal, acest aspect conferind posibilitatea analizei primare atât a avantajelor cât și a dezavantajelor referitoare la potențialul natural pe de o parte și a poziționării geo-politice și administrative pe de altă parte.

2. Radiografia economică, politică și socială a localității.

Un capitol care tratează punctual situația existentă la nivelul localității în momentul în care se elaborează strategia. Acest capitol se bazează pe datele prelevate din cadrul instituției publice a comunei dumneavoastră.

3. Analiza SWOT a localității.

Un aspect important și un factor decisiv este această analiză care punctează pe domenii avantajele, dezavantajele, oportunitățile și punctele slabe ale localității în cauză. Această analiză se realizează ca reacție a situației în care se află localitatea (situație observată și detaliată la pct.2) și de asemenea pe observația factorilor externi (ex: direcția de dezvoltare zonală, agenții economici cu interes de investiții în zonă, etc.)

4. Stabilirea direcțiilor de dezvoltare.

În funcție de situația existentă și de oportunitățile constatate la nivelul localității se stabilesc direcțiile de dezvoltare. Aceste direcții se structurează pe domenii și de asemenea se stabilesc în funcție de direcțiile generale de dezvoltare rurală care au proprietatea de a fii finanțabile.

Domeniile principale sunt:

- Infrastructura
- Economie durabilă
- Dezvoltarea sectorului agricol și a serviciilor
- Creșterea calității vieților
- Îmbunătățirea raportului public-privat

5. Stabilirea obiectivelor concrete.

Pe baza direcțiilor de dezvoltare, a necesităților și a oportunităților se vor puncta în cadrul acestui capitol obiectivele precise ale strategiei. Structurate pe fiecare domeniu, obiectivele trebuie să fie pe cât de concrete pe atât de realiste și realizabile. Aceste

obiective trebuie să fie justificate în sensul de a acoperii necesități și de a urmării strategia de dezvoltare.

6. Proiectele.

Pe baza obiectivelor stabilite se va detalia o serie de proiecte care trebuie să fie explicitate într-o formă principială dar care să acopere aspectele legate de necesitatea proiectului, impactul proiectului, costurile proiectului și îmbunătățirile aduse localității în cauză.

Strategia de dezvoltare rurală trebuie să conțină de asemenea posibilele surse de finanțare și o cât mai precisă organizare a timpului necesar realizării obiectivelor propuse.

Pentru că dezvoltarea înseamnă în acest moment organizare și eficientizare am dori să arătăm mai jos faptul ca principiile noastre se bazeaza pe Programele Operaționale structurate de către statul Român.

Sistemul Programelor Operaționale cuprinde:

- a. Programul Operațional Dezvoltarea Resurselor Umane**
- b. Programul Operațional Creșterea Competitivității Economice**
- c. Programul Operațional Transport**
- d. Programul Operațional Mediu**
- e. Programul Operațional Dezvoltarea Capacității Administrative**
- f. Programul Operațional Regional**
- g. Programul Operațional Asistență Tehnică**